

Foarte des au auzit în ultima vreme formulate plângeri ale actorilor... că repetițiile pieselor care se studiază au devenit tot mai plicticoase, tot mai obositoare, uneori... de-a dreptul penibile, exasperante. (...) Am căutat să aflu mai de-a-proxime despre ce e vorba și, din explicațiile care mi s-au dat, am înțeles că la numeroase repetiții binteuie o pisălogăie ermută, aducând nu plus de obosală nejustificată, inutilă, datorită lipsei de orientare, de autoritate, de aptitudini și de personalitate creatoare a regizorilor respectivi, care pierd luni întregi pornind pe un drum greșit, cu să se întoarcă mofluzi de unde au plecat, silindu-i pe interpreți să o ia de la început.

Sistemul marelui Stanislavski n-a fost cunoscut la noi de la început în forma lui cea mai indicată, ci a fost dinții apanajul unor preluși bine-informați și atotștiutori... (...) În modul acesta lăutărește, „lucrul la masă”, munca de explicație, chiar și a celui mai neînsemnat rol, condusă fără o vedere clară, de oameni greșit orientați, îngîmfați ca niște vrăbii săvanți pe ramuri periferice, a devenit plicticoasă, obositoare fără rost. În modul acesta și-a pierdut din interes la noi una din cele mai rodnice școli din istoria teatrului. Rîșnite de vorbe goale, analize puerile, reveniri plicticoase, încăpăținări prelungite au dus la dezgust pentru repetiție și studiu, la spectacole neconcludente, precare. (...) Trebuie să spunem din capul locului că abandonarea metodei lui Stanislavski în studiul pieselor ar fi o mare greșăleală. (...) Dacă n-ar fi decît ideea de studiu însuși, de înțelegere complexă a unui rol, de bogăție a tipizării, de creare a atmosferei, de poezie coplesitoare a unor subtilități în nuanțe, și școala n-ar trebui să încapă. (...) Cred că

8

februarie 1957

pot afirma că, în genere, nu exista mai de mult la noi noțiunea studiului unei piese și nici nu i se simțea nevoia. (...) De altfel, prin tradiție și temperament, actorul... nici nu avea concepția studiului și nici nu s-ar fi priceput cum să studieze. (...) Chiar așa cum s-a repetat, fără prea mult cap și după un sistem pe care nimeni nu-l cunoștea... s-au făcut în teatrul românesc progrese foarte mari în studiul rolurilor de compoziție și s-a realizat o varietate mai vie în jocul actorilor. N-are nici un sens să se arunce acum copilul odată cu apa murdară din copaie. Trebuie să se studieze din nou, serios, sistemul lui Stanislavski și să se scoată din el tot ceea ce e de scos. (...) Personal, am dorit încă de prin 1939 o școală de regie românească, menită să completeze concepțiile regizorale ale lui Stanislavski cu o vedere mai științifică despre actele reflexe și cu o depășire a compoziției și a atmosferei, o „regie concretă și axiologică” pentru rolurile net intelectuale, de excepțional temperament și de mare intensitate dramatică. (...) Camil Petrescu. „Despre unele probleme” — „Repetiții plicticoase, obositoare”, „Teatrul”, nr. 2/1957, p. 9.

telex-,,teatrul“•telex-,,teatrul“•telex-,,teatrul“

L.A.T.C. ce spune? ● La Teatrul de Operă au început repetițiile cu noua creație a lui Elly Roman, Violeta de Parma. Libret: Val Săndulescu, Regizor: George Zaharescu, dirijor: Constantin Rădulescu, interpreți: Mihaela Mijea, Dorin Teodorescu și Cornel Rusu. ● Iași lan-

sează o nouă operă originală: Din vremea Unirii, de compozitorul Teodor Bratu și libretistii Sebastian Popescu și Constantin Ghinea. Spectacolul este rodul colaborării dintre Opera Română și Teatrul Național „Vasile Alecsandri”. ● În „Săptămîna” nr. 427 din 9 februarie 1959, pagina 5, la rubrica Spec-

tacole citim că la Teatrul „Ion Văcărescu” se joacă o piesă... Întors din străinătate, Polișem, zău, decît să te mai superi pe noi, ia-l pe corectorul răspunzător de această glumă și trimite-l să vadă întors din singurătate de Paul Cornel Chiție.

Faima